

EL TEMPS

La programació infantil en la llengua pròpia hauria de ser un dels pilars del nou model.

La ràdio pública també mereix un model

Ràdio 9 ha estat l'eterna germana pobra de RTVV, un mitjà que mai no ha tingut la dimensió i la importància de, posem per cas, Catalunya Ràdio. Però té els seus seguidors i un gran públic potencial. I a ningú se li acudiria refundar l'ens públic sense la pota radiofònica. Per definir un possible model parlem amb una de les veus històriques de la casa, Amàlia Garrigós, que reivindica per començar “la vitalitat i vigència” de la ràdio i el bon encaix en l'univers digital, cosa que demandaria un treball de digitalització dels continguts per connectar amb les xarxes socials i amb el públic jove. “Hauria de ser cent per cent en valencià, amb un model lingüístic molt curós i amb l'objectiu de servei públic de promocionar la nostra llengua i cultura”, prossegueix, al temps que reclama el paper de la “innovació” i la generació “de noves maneres d'adreçar-se a l'audiència”, un risc “que pertoca als mitjans públics”.

Garrigós defensa un model radiofònic específic valencià, que “no reproduïska els esquemes de programació de les emissores estatals. Un model sense risc que no ha donat rendiment econòmic ni audiència”. La veterana locutora també posa l'accent en el tema de la proximitat, “amb una programació que ens connecte amb els valencians”, i reclama habilitar una “xarxa consistent de corresponsals a totes les comarques”. En tot cas, “no és suficient parlar en valencià i ser pròxims. S'ha de ser molt més exigent en la posada en escena de tot el producte radiofònic”. Una ràdio de qualitat, en definitiva.

excusa per a dir prou, és la gota, però sembla evident que es valora tindre una televisió pública. Hi ha consciència del valor social i econòmic”, argumenta Rausell. Intrínsecament i com a motor del sector audiovisual, un model “absolutament dependent de Canal 9”, cosa que suposa una destrucció afegida de llocs de treball “d'un miler de persones”, un impacte molt important però allunyat de les catastròfiques xifres difoses des del sector. Finalment, ningú havia previst després del tanca-

ment alguna mesura transitòria per a mantenir, d'alguna manera, les emissions d'ací a les eleccions. Rausell féu la proposta, a través d'un diari, que foren les universitats públiques les encarregades d'habilitar els mitjans. L'acollida inicial fou tèbia. Fa uns dies, però, el rector de la Universitat de València, Esteban Morcillo, llançava el guant a la resta d'universitats valencianes en la conferència de rectors.

Xavier Aliaga

Com si hagueren estat castellans, els 1.660 treballadors de RTVV que han perdut la feina van col·laborar a edificar l'enorme entramat de manipulació informativa en què es va convertir l'ens, i molt especialment, Canal 9. N'hi havia que espentaven sense gaire entusiasme, apartats com estaven del tronc del castell; n'hi havia que eren els aixecadors, situats al voltant del nucli central i que s'esforçaven perquè tot allò reeixira; uns altres eren els caps de colla, i només uns quants, els que posaven cara als informatius, feien d'enganeta.

D'aquests últims, en són una mostra Amàlia Sebastián (Meliana, Horta, 1975), Vicent Juan (València, 1976) i Frederic Ferri (Roglà i Corberà, Costera, 1968), que han coronat molts noticiaris des que van accedir a la televisió.

Ella va estrenar-se el 2000 al micro-espai *A la fresca*, va presentar l'oratge del 2001 al 2007, i a partir d'aleshores, va passar als informatius del primer canal, on actualment conduïa la segona edició de *Notícies 9*, la de les 21 hores. En el cas de Vicent Juan, va començar a treballar-hi el 1999, i des del 2004 que presentava informatius; darrerament, les edicions del cap de setmana. I Frederic Ferri, que va tenir el seu primer contacte amb RTVV el 1990, gràcies a una beca de sis mesos a Ràdio Nou, va ingressar a Canal 9 el 1993, on l'any 1996 passaria a presentar informatius. Últimament ho feia al canal temàtic Nou 24.

EL TEMPS ha convocat aquests tres de Nou perquè expliquen ara –sense manilles– els mecanismes de censura institucionalitzats de fa tant de temps, així com les errades que caldria evitar si, en efecte, es reobriera la televisió pública.

—De segur que no havíeu previst un final com aquest, però quan va adonar-vos que RTVV era una empresa manifestament millorable?

—AMÀLIA SEBASTIÁN: Abans d'entrar-hi, tots sabíem com funcionava. Jo provenia d'uns altres mitjans de comunicació i era molt coneixedora del que m'esperava... És evident que hi ha hagut directius que no han sabut gestionar-la com calia, i no sols des del punt de vista econòmic. La manera de gestionar la redacció tampoc no era la correcta, i d'això, vaig adonar-me'n de seguida que vaig arribar-hi.

Tres de Nou sense manilles

Amàlia Sebastián, Vicent Juan i Frederic Ferri –amb corbata– dimarts de la setmana passada, poc abans de la taula rodona organitzada per aquest setmanari.

Han presentat els informatius de Canal 9 –mort com a Nou– durant molts anys, inclosos aquells en què la manipulació era més obscena. Ara expliquen com funcionava la televisió i quins aspectes caldria millorar en la que podria venir. EL TEMPS asseu a taula Amàlia Sebastián, Vicent Juan i Frederic Ferri.

—FREDERIC FERRI: Jo vaig prendre'n consciència a l'etapa més dura d'Eduardo Zaplana, quan va canviar la llei per tal que la televisió s'endeutara amb préstecs a llarg termini. És quan [Jesús Sánchez] Carrascosa entra a la direcció [de Canal

9], que vaig notar un canvi brutal: va començar a encarregar programes amb pressupostos descomunals. Els periodistes sabíem que allò no podia acabar bé...

—VICENT JUAN: A poc a poc vam anar perdent el suport de l'audiència. Era

lògic que l'entrada en funcionament de la TDT ens restara telespectadors, però unes altres autonòmiques van mantenir-se bé. Quina en va ser la causa? Home, els dels informatius no vam estar a l'altura, això és evident.

—F. FERRI: A més, tot allò va coincidir amb l'esclafit del *cas Gürtel*...

—A. SEBASTIÁN: ...i de la realitat paral·lela que mostràvem als informatius, que no tenia res a veure amb el que passava.

—F. FERRI: Veies les altres cadenes i totes contaven què passava amb *el Bigotes*, Camps i tota aquella gent, mentre a Canal 9 continuàvem fent vídeos sobre com de bonica estava València.

—A. SEBASTIÁN: I si en parlàvem, era totalment intel·ligible...

—F. FERRI: ...sí, a meitat de l'informatiu, d'aquella manera...

—A. SEBASTIÁN: Tal com ho llegíem, era impossible que algú se n'assabentara, de la notícia. Fins i tot costava de posar-hi una entonació a l'hora de llegir-la.

—F. FERRI: Cap a les acaballes dels noranta, vam provar de rebel·lar-nos, hi havia un comitè de redacció...

—A. SEBASTIÁN: ...jo em rebel·lava cada dia, cada dia li ho deia a la meua editora.

—F. FERRI: La corretja de transmissió era molt fèrria i no érem capaços de trencar-la. L'única manera de fer-ho hauria estat dimitir, marxar cap a casa i que una altra persona entrara a substituir-te.

—Però, malgrat tot, éreu periodistes. Havia de ser paradoxal saber què passava realment i, en canvi, descriure la realitat paral·lela de què parleu.

—A. SEBASTIÁN: Era molt dur, sí.

—F. FERRI: Era dur.

—V. JUAN: N'hi ha que no ens entenen, però tots els treballadors de la casa ho hem passat molt malament. Tots. Gairebé tots érem plenament conscients del que estàvem fent.

—F. FERRI: Tots. Les dones de la neteja, les maquilladores, els presentadors que hi posàvem el *careto*... Tots n'érem conscients.

—V. JUAN: I nosaltres, especialment.

—F. FERRI: Quan vaig tenir responsabilitats d'edició a l'informatiu *Metropolità* [de l'àrea metropolitana de València] i al *Bon dia*, vaig passar-ho prou malament: ja podia dir missa, que l'escaleta em venia marcada i no hi podia fer res. Els temes del sumari ja estaven determinats.

FRATIS I CAMPS

Vicent Juan: “Els dels informatius no vam estar a l’altura, això és evident”

—A. SEBASTIÁN: Sí, sempre xocaves contra un mur.

—Éreu uns 1.700 treballadors i heu arribat a ser-ne 2.000. Si tothom detestava això que passava, per què no us va plantar? Com a televisió pública, tanta tendenciositat era indecent.

—F. FERRI: Els valencians estaven meravellats amb la Fórmula 1, la Copa de l’Amèrica, l’Hemisfèric, el Palau de les Arts, el Museu de les Ciències...

—A. SEBASTIÁN: No era tan fàcil rebel·lar-se. Què havíem de fer? Immolar-nos en el plató, com els terroristes islàmics?

—Hi havia un excés de caps?

—A. SEBASTIÁN: És clar que sí. RTVV era un elefant, era impossible de moure’l. Hi havia massa burocràcia, per a fer una cosa havies de passar per tot d’estaments que no s’aclarien entre ells. Els últims 20 dies, que ens hem autogestionat, tot ha eixit molt més bé que no abans. La ma-

nera d’elaborar els informatius ha sigut una altra de molt diferent.

—V. JUAN: Les últimes tres setmanes, els informatius van triplicar l’audiència.

—F. FERRI: Si parlem de l’organització interna de la casa, caldria referir-se a l’alt responsable que durant més de 15 anys va dir qui treballava a Canal 9 i qui no, qui deia qui podia ser cap i qui no ho podia ser. Una persona [l’ex-secretari general, Vicente Sanz] amb un judici pendent per abusos sexuals, una cosa molt greu. Va ser ell qui va donar el vist-i-plau perquè determinades persones estigueren al capdavant d’alguns departaments, qui seleccionava la gent que entrava a treballar de manera... Com ho diria?

—A. SEBASTIÁN: Mafiosa.

—F. FERRI: Mafiosa, sí. Fins i tot els contractes de pràctiques, les beques dels estudiants de periodisme, les decidia ell.

—Tots tres heu treballat a RTVV sota els mandats de Zaplana, Camps i Fabra. De fora estant, la sensació és que el primer va estrenar la manipulació desbocada, que el segon va arribar al sùmmum de la glorificació del líder i que el tercer, al seu torn, anhelava un oberturisme —ni que fóra tímida— que dignificara una mica els informatius.

—V. JUAN: Us puc garantir que durant l’etapa de Rosa Vidal com a directora

Amàlia Sebastián: “L’oposició hauria d’haver reivindicat molt abans aquest mitjà públic”

general [de l’1 d’abril al 6 de novembre del 2013], ningú de la redacció no va rebre pressions de cap mena. Però era molt complicat que l’audiència ho percebera, necessitàvem temps o que passara alguna cosa gran perquè se’ns donara una segona oportunitat.

—A. SEBASTIÁN: Perdre el prestigi és molt fàcil, però recuperar-lo de nou, costa molts anys.

—V. JUAN: Rosa Vidal i Esmeralda Velasco [cap d’informatius amb Vidal] van permetre a la redacció treballar lliurement. No hi havia cap fil que unira Burjassot [on hi ha la seu de RTVV] i el Palau de la Generalitat, no hi havia cap contacte. Era així.

—F. FERRI: I de pressions, totes dues en tenien.

—V. JUAN: Sí, ho ha reconegut Rosa Vidal mateixa. Però nosaltres, els treballadors, per fi vam poder treballar

Frederic Ferri: “Continuàvem cobrant. Si no, potser sí que ens hauríem rebel·lat”

en llibertat. Passa que, amb només set mesos, no vam tenir prou temps de demostrar-ho.

—A. SEBASTIÁN: Rosa Vidal ens va donar el seu correu electrònic i ens va demanar que, si rebíem cap pressió política, li ho comunicàrem de seguida.

—F. FERRI: Un pes pesant del PP, Rafael Maluenda [síndic adjunt a les Corts], va afirmar que Canal 9 ja no es podia veure, perquè hi apareixia més l'oposició que no ells.

—V. JUAN: Va començar a eixir-hi l'oposició, els sindicats, grups de música i sensibilitats que no apareixien abans...

—A. SEBASTIÁN: ...intel·lectuals...

—**Quan aterra Rosa Vidal, ja feia un any i vuit mesos que Alberto Fabra presidia el Consell. En ser investit, va prometre una obertura a RTVV respecte a l'etapa anterior, amb Francisco Camps. L'havíeu percebuda?**

—A. SEBASTIÁN: Rosa Vidal marca un abans i un després. És amb ella que van arribar els canvis.

—F. FERRI: Efectivament, abans s'havia notat de manera molt i molt lleugera. És Rosa Vidal, que ho va canviar tot.

—**De l'època de Zaplana a l'època de Camps, va haver-hi moltes diferències?**

—A. SEBASTIÁN: No ho sé. Quan governava Zaplana jo presentava l'oratge...

—**...i no movia les isòbares de lloc?**

—A. SEBASTIÁN: [Riu.] No, no, no...

—V. JUAN: En aquell moment jo treballava al departament de programes, tampoc no en puc parlar.

—F. FERRI: Va haver-hi una evolució temàtica ostensible. Amb Camps, Canal 9 va començar a cobrir totes les processons i festes religioses... Es notava molt, la seua creença catòlica.

—**Com podia ser que Canal 9 no emetera reportatges d'actualitat política valenciana o que un espai com Dossiers tan sols abordara temes històrics?**

—V. JUAN: Aquest debat, l'hem tingut milers de vegades a la cafeteria de la tele.

—A. SEBASTIÁN: Sí, cada dia.

—V. JUAN: Parlàvem entre nosaltres sobre la tele que ens agradaria fer. Sabíem que podia ser molt millor.

—A. SEBASTIÁN: Els informatius del darrer mes, els havien somniat tots nosaltres, però no podíem imaginar que arribarien en unes circumstàncies com aquestes, que seria el final.

—F. FERRI: Els treballadors no som els culpables del que ha passat a RTVV, en absolut. Hi hem participat, però no en som els responsables. La censura, la minimització de segons quins temes... Tot això estava estratègicament planificat i controlat des de dalt, i per extensió, des de la Generalitat.

—V. JUAN: Les últimes tres setmanes han deixat clar que sabíem fer bona televisió i que aquesta televisió agradava infinitament més a l'audiència.

—A. SEBASTIÁN: La tele ha estat dolenta no pels seus professionals, equiparables als de qualsevol altra televisió d'Espanya, sinó pels seus gestors.

—**En el cas d'Amàlia Sebastián, va tenir el privilegi de conduir l'improvisat debat del 6 de novembre, hores després de l'anunci del tancament que**

havia fet Fabra. Era una experiència iniciàtica: un debat plural al marge de la campanya electoral, i amb capacitat d'interrompre's! Fou subversiu.

—A. SEBASTIÁN: Va ser una barreja d'emocions: d'una banda, per poder moderar un debat així, i de l'altra, perquè feia molt poques hores del colp que va significar la notícia del tancament. Teníem al plató Serafín Castellano, la persona del PP que venia a donar explicacions, i li haguérem dit moltes coses, però vam optar per un exercici de contrició i per ser professionals.

—F. FERRI: Insistíem a tractar la informació d'una altra manera i ens contestaven que això no interessava als valencians.

—V. JUAN: Estàvem immersos en aquesta dinàmica mentre anaven passant els dies, les setmanes, els mesos... Els anys.

—F. FERRI: I continuàvem cobrant, continuàvem cobrant. Si no, potser sí que ens hauríem rebel·lat.

—**Amb quin exemple paradigmàtic de manipulació informativa us quedeu cadascú de vosaltres?**

—V. JUAN: Sóc de Canyameler, el barri veí del Cabanyal, i em resultava molt dolorós observar el tractament informatiu de l'ampliació de l'avinguda de Blasco Ibáñez. Vaig negar-me a llegir les entradetes de les notícies en qüestió, de tan partidistes com eren. Pensava en els meus pares, en la meua família, en mi mateix i no podia... M'afectava personalment i vaig demanar a la meua companya que fóra ella qui les llegira. És un barri enfrontat i pensava que, com a televisió pública, havíem de mostrar les dues realitats coexistents.

—A. SEBASTIÁN: Jo aleshores feia l'oratge, però l'accident de metro [juliol del 2006] m'ha semblat allò més greu. I del que he viscut en primera persona, el *cas Gürtel*. Cal que alguna facultat estúdie com va tractar-lo Canal 9 i com van fer-ho la resta de mitjans. La informació emesa per Canal 9 era mínima i embolicada, perquè no s'entenguera.

—F. FERRI: Sempre he dit que mai no oblidaré el dia que va dimitir Camps [Canal 9 no va connectar en directe], però el de l'apagada [29 de novembre passat] va ser encara pitjor. Quan les televisions del plató van anar a negre i en totes s'hi podia llegir “sin señal”,

“sin señal”... Vaig trencar a plorar, com els meus companys. I no per la pèrdua del nostre lloc de treball, sinó perquè els tancaven els ulls als valencians. Van passar-me pel cap les muntanyes nevades, els moros i cristians i tantes altres coses. Canal 9 formava part del paisatge i de la identitat dels valencians, i ara ells han de passar-li factura al PP.

—A. SEBASTIÁN: Encara avui costa de prémer el botó del 9 del comandament de casa i no veure-hi res.

—F. FERRI: Malgrat tot, estic molt orgullós de com ho vam contar [el tancament]: vam ser una pinya. Beatriz Garrote [presidenta de l'Associació de Víctimes del Metro 3 de Juliol, que mai no havia acudit a RTVV] entrant corrents, a espentes i redolons, abraçant-nos en viu i en directe...

—El menysteniment als familiars de les víctimes de l'accident de metro va ser notori, però el PP reitera que l'única condemna per manipulació informativa es remunta a l'etapa de Joan Lerma.

—F. FERRI: Jo hi era, i el nivell de manipulació no és comparable: seria com comparar un Seat 600 amb un bòlid de Fórmula 1. En aquell moment hi havia la voluntat d'anivellar ingressos i despeses, i la majoria de programes eren de producció pròpia. No hi havia Bertín Osborne, Mar Flores, Julián Lago, Bárbara Rey, Isabel Durán... Manava el PSOE i se'l tractava d'una determinada manera? Per descomptat que sí, però els equips presidencials que seguien Lerma no tenien res a veure amb els equips que van seguir Zaplana i els que han vingut després. O els opinadors de fora: recordeu Pilar Ferrer?

—I tant! Una cronista que reverenciava Zaplana des del Congrés, enmig del Notícies 9 del cap de setmana. Una peça opinativa d'un minut, i en castellà, titulada El comentari.

—V. JUAN: Allò era brutal, eh?

—A. SEBASTIÁN: Era brutal.

—F. FERRI: Diguem què diguen, a l'etapa anterior això no havia passat mai. En passaven de molt fortes, però no tan greus: hi havia Lluís *el Sifoner* a la direcció lingüística, i entre *el Sifo* i [qui era director general, Amadeu] Fabregat van confeccionar una llista de 500 paraules massa catalanes que no havíem de pronunciar mai.

—Al llarg dels 18 anys del PP, l'oposició hauria d'haver abandonat els seients que ocupava al consell d'administració? Hi eren minoria, no se'ls facilitava documentació i legitimaven tot el modus operandi.

—A. SEBASTIÁN: Tota l'oposició hauria d'haver reivindicat molt abans, al carrer, la necessitat d'un mitjà de comunicació públic. Nosaltres assumim la responsabilitat que ens pertoca, hem integrat l'engranatge manipulador, però els grups de l'oposició haurien d'haver mobilitzat abans la població en defensa d'una televisió valenciana pública, independent i sense censura.

—V. JUAN: Ara hi ha el compromís de tots els partits de l'oposició de crear una ràdio i televisió valencianes públiques i plurals, en cas que guanyen les eleccions. El compromís, ja hi és, però la societat valenciana haurà de recordar-los-ho. Caldria blindar jurídicament la imparcialitat de la tele perquè no torne a haver-hi fils que connecten Burjassot i el Palau de la Generalitat, i modificar l'Estatut d'Autonomia, que contempla la televisió com una possibilitat i no com una realitat.

—F. FERRI: Caldria retornar a l'època del consens, que va possibilitar, per exemple, la llei de creació de RTVV. La dreta valenciana hi ha de formar part i haurà d'eixir-hi amb normalitat.

—V. JUAN: Els que treballem a la tele ho tenim clar. El problema són ells.

—Molts dels que s'han manifestat aquests dies en defensa de Canal 9 són els que n'havien fugit, de feia temps. Amb tot, heu trobat a faltar més mal-estar popular? Us fa l'efecte que la societat valenciana ho han paït més bé que no ho hauria fet una altra, en les mateixes circumstàncies?

—V. JUAN: A Andalusia mai no hauria passat una cosa així.

—A. SEBASTIÁN: Ni a Galícia. És un atac contra el nostre autogovern, la gota que fa vessar el got.

—F. FERRI: Això comporta un procés que caldrà digerir, però els valencians no som ciutadans de segona, aquesta no és una autonomia de segona. És una autonomia forta, ni que estiga arrasada i en situació de fallida total. Tenim una llengua i una cultura pròpies, i de ben segur que els ciutadans reivindicaran, en el moment oportú, la necessitat de

D'esquerra a dreta, Frederic Ferri, Amàlia Sebastià

disposar d'una televisió pública. Hem passat de ser els més rics, els reis del mambo, a tindre un aeroport inaugurat però sense estrenar.

—V. JUAN: Jo trobe a faltar pena, llàstima, de part del govern valencià. D'acord, han tancat la televisió, però almenys podrien dir que hi creuen i que provaran d'obrir-la tan bon punt siga possible... Verbalitzar la pena que sentim els que hi treballem i molts dels teleespectadors.

—F. FERRI: El PP no ens perdona que hàgem traspasat la línia de la submissió. Es pensen que són els amos de la tele.

—V. JUAN: Fins ara parlàvem de com millorar-la, però ara ni tan sols no podem fer això.

—No obstant això, RTVV ha unit com cap altra cosa els tres partits de l'oposició.

—V. JUAN: Si ho penseu bé, més enllà del PP, qui s'ha expressat en favor de tancar la tele? Ningú. És una decisió tan personal que ningú no l'ha defensada.

tíant i Vicent Juan, tres dels rostres més coneguts dels informatius de la televisió valenciana.

—F. FERRI: Jo he parlat amb moltíssima gent del PP, diputats inclosos, i tots hi estaven en contra. Però és una decisió que ha adoptat el president i...

—A. SEBASTIÁN: ...i mai no en sabrem els motius. O els sabrem d'ací a uns mesos. Ara com ara no entenem la decisió.

—F. FERRI: Jo forme part del comitè d'empresa [en representació del CSIF] i els vam posar damunt la taula, tant al president [Fabra] com al vice-president [José Ciscar], els números que demostren que RTVV era viable. Fins i tot ho entén un xiquet d'escola, però ells no n'han volgut saber res. No hi havia la voluntat que RTVV fóra viable i han decidit d'enfrontar-se als treballadors: us matem perquè tenim el poder de fer-ho, més enllà de l'ètica, la moralitat i d'allò que seria raonable.

—Us agrada el model de televisió pública que va instaurar José Luis Rodríguez Zapatero a RTVE?

—V. JUAN: Tots estem d'acord que aquell va ser el model que més va aproxi-

mar-se a la pluralitat, però el periodisme té pendent de normalitzar la relació entre el poder polític i els mitjans públics.

—F. FERRI: L'audiència li va donar suport.

—A. SEBASTIÁN: Així com RTVV ha estat pionera a l'hora de clausurar les seues emissions, esperem que també siga la primera a ser realment independent.

—F. FERRI: El tancament evidencia el final de cicle del PP valencià.

—**Si el 2015 es reobriera la televisió, tal com l'oposició assegura que farà, els treballadors haurien de provenir de la plantilla acomiadada ara?**

—A. SEBASTIÁN: No em semblaria just, hauria passat massa temps. Caldria convocar unes altres oposicions i començar de nou tot el procés de selecció. És el moment de fer *tabula rasa* i que hi puga optar qualsevol professional del sector. Si no, les noves generacions de periodistes no tindrien l'oportunitat d'entrar-hi.

—V. JUAN: Allò més just seria començar des de zero, sí.

—F. FERRI: Caldria que es valore l'experiència, i en aquest sentit, qui acabe d'acabar la carrera no tindrà les mateixes possibilitats que nosaltres, que la tenim de fa molts anys i acumulem alguns anys de rodatge. En canvi, potser ells dominaran més bé l'anglès que no nosaltres.

—A. SEBASTIÁN: N'haurien de formar part els millors professionals.

—F. FERRI: Jo tinc una plaça d'oposició aprovada, i per egoisme, m'interessaria que...

—A. SEBASTIÁN: ...nosaltres dos no la tenim.

—V. JUAN: A mi em van suspendre la prova de càmera! [Riu.]

—A. SEBASTIÁN: En canvi, una altra gent que no hi havia treballat mai, va obtenir unes notes altíssimes: nous i deus. Era estrany.

—F. FERRI: Estic d'acord que caldria començar de zero.

—**Heu viscut les ingerències del partit governant en la línia editorial de la televisió pública. Tot i els bons desitjos actuals, un hipotètic executiu tripartit hi pressionaria per partida triple, ni que fóra de manera més subtil?**

—A. SEBASTIÁN: És tan senzill com redactar un llibre d'estil de RTVV que deixe clar que tota informació ha d'incloure les opinions de tots els partits, per ordre de representació parlamentària.

—F. FERRI: En qualsevol cas, els partits que puguen sentir-se maltractats han de disposar de les vies per a poder canalitzar les seues queixes. I si s'ha de rectificar, fer-ho. Les coses, ben fetes, i el tractament, igual per a tothom.

—**Paco Signes, àlies Telefunken, va fer-se famós per negar-se a tancar la televisió amb la seua frase "jo me'n vaig i açò no es tanca avui". La primera imatge de la nova televisió, si mai arriba, hauria de ser ell mateix dient "he tornat i açò es reobre ara"?**

—F. FERRI: [Riu.] No ho tinc clar encara, però estaria bé un resum del programa de 12 hores del 29 de novembre passat, el que va precedir al tancament. I a continuació, deixar clar que allò ens ha de servir com a lliçó del que no ens ha de tornar a passar als valencians.

—V. JUAN: Exactament.

—A. SEBASTIÁN: Esperem que siga així, que mai més no ens torne a passar.

Víctor Maceda